

ANTONI MIRÓ / MIQUEL NAVARRO

LA MIRADA DE *Miquel Navarro*

Miquel Navarro

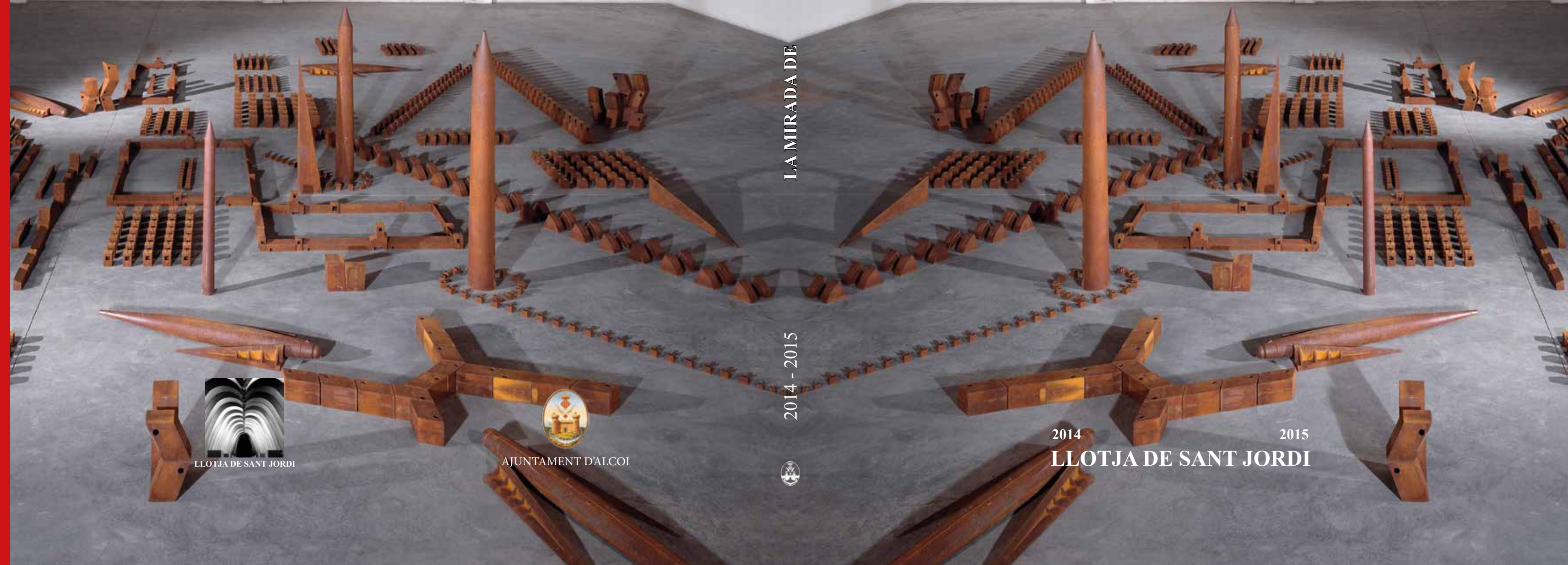
LA MIRADA DE

2014 - 2015

LA MIRADA DE *Miquel Navarro*

Desembre 2014 - Gener 2015
LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

2014

LLOTJA DE SANT JORDI

2015

ANTONI MIRÓ / MIQUEL NAVARRO

LA MIRADA DE
Miquel Navarro

2014

2015

LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Vice-President: Francesc Agulló, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES

CONSELL ASSESSOR

Antoni Ariño (UV)

Romà de la Calle

Carles Cortés (UA)

Daniel Giralt-Miracle

Joan A. Llinares

Tomàs Lloréns

Xavier Mariscal

Wences Rambla (UJI)

Isabel-Clara Simó

Esther Sitges (UMH)

Vicent M. Vidal

Victòria Vivancos (UPV)

DIRECCIÓ TÈCNICA

Antoni Miró

COORDINACIÓ

Francesc Agulló

TRADUCCIONS

Ximó Victoriano. Gabinet de Normalització Lingüística

MAQUETACIÓ

Gilberto Dobón

FOTOGRAFIES

Juan García, Miquel Navarro, Arxiu AMB

© DELS AUTORS

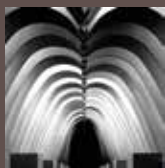
© AMB-DISSENY

© AJUNTAMENT D'ALCOI

IMPRESSIÓ: GRÀFIQUES ALCOI, S..L.U.

DIPÒSIT LEGAL: A 790-2014

ISBN: 978-84-16186-02-0

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

MIQUEL NAVARRO. LA MIRADA DE L'ARTISTA

Imagina un xiquet introvertit, capficat en els seus jocs, que esbrina les coses del seu voltant amb una intensitat que, passa desapercibuda per a tots els qui són més a prop. Ell té els seus problemes, i no tothom el comprén de seguida, cal que passe temps per què uns altres vegem amb claredat que aquell xiquet era molt especial; a banda de la mare, la mare sí que ho sabia de sempre però callava, la mare faria els millors plats d'arrós que, com a valencià, li corresponien perquè el xiquet s'ho mereixia tot.

Terra, aigua, foc i pigments, papers i llapisseres, algun que altre blau mediterrani, els metalls amb noves textures i nous rovellats i moltes hores de seguir disciplinadament el joc intens de la vida, d'aquell que dibuixa la pintura mentre fa escultures, que són objectes, peces de trencaclosques que ordena amb la meticulosa saviesa del nen enamorat d'un cuquet, d'una fulla, d'un tros de branca, d'un riuet corrent per la terra fangosa, les petjades, les pedretes, un canut de rajol que fa de xemeneia, dues capses que fan de casa i de fabrica de somnis. Ara Miquel s'ho passa "pipa". Les seues "acumulacions" no tenen res a veure amb les d'Arman, Cèsar o Tinguely, aquí no hi ha objecte trobat, encara que qualsevol obra d'art sempre és una troballa, aquí les qualitats estètiques no vénen donades per l'ús, sinó per ser un concepte més arrelat en el joc i la curiositat insadollable de l'infant, amb tots els seus capricis, mites, llums i ombres, que esbrina la felicitat en produir objectes sense ús pràctic, fets per a torbar-se, fets per a les mans, els ulls i la ment, partint d'una concepció estàtica, abstracta, gairebé constructivista, es converteix en síntesi d'un realisme lúdic i dinàmic, engrescador, optimista i generós, argumentats per una personalitat planera, senzilla i neta, com a primer pas cap allò més universal.

L'objecte com a part fonamental del joc, esdevé — a base d'acaronar-lo — una peça essencial del conjunt arquitectònic i escultòric, com per art de màgia, com qui no vol, sense proposar-s'ho, així, com un feliç accident.

Ara, en Miquel Navarro que ja fa estona que s'ha fet gran, crea l'ambient l'*environment* que determinarà l'espai, configurat artísticament per una acusada composició on totes les arts participen de la força del conjunt, en conèixer les condicions i planificar totes les possibilitats desencadenants d'una transmutació conceptual manipulativa, que faran, sense remei, meditar i profunditzar en els condicionaments que es desgranen d'una visualització convertida en complicitat des d'un bell principi.

Ara el joc ja és de tots, l'espectador pregunta i respon. Duchamp camina per Mislata de la mà de Miquel mentre li repeteix que un objecte plàstic fonamenta les seues característiques bàsiques, en com es desenvolupa en l'espai, i crea un ambient o estructura espacial que al mateix temps envolta l'espectador, i estableix una altra realitat amb capacitats sensorials. Miquel ens assenyala innocentment — com qui no va amb ell la cosa — la tragèdia de l'absurd comportament social, front al caos del consum desaforat, les seues “ciutats” quasi del tot deshabitades, com les fonts, les xemeneies i tot allò que es desaprofita, es llança, es crema o es perd. Són una provocació inútil. Miquel amb un llenguatge ric en propostes i reduït a la síntesi en el seu conjunt, ens diu allò essencial, allò que convé saber per a no esfonsar-se del tot, potser — ens diu — no és necessari sempre anar contracorrent, però és imprescindible surar mentre dure la llarga travessia. No serà la primera vegada que ens acusaran de produir “art degenerat” per més innocent que sembla el joc d'aquell infant capficat i d'altres moltíssims xiquets que com ell han fet moltes obres d'art sense saber-ho, igual que no saben perquè perden la vida, o les cames, quan ensopeguen al damunt d'una mina explosiva, dels milions que tenen a l'abast, per obra i gràcia del poder, la rapinya i la bogeria.

Miquel Navarro és un producte *Made in València* que, radica la seua absoluta originalitat en emprar un llenguatge elemental en la síntesi, i parteix del fet més immediat i popular per enfilat el seu concepte de modernitat ben fonamentada en un esdevenidor d'amples mires. Fabricant d'objectes que persegueixen la saviesa, la bellesa i l'originalitat d'un botijó o d'un abeurador d'ocells, herència ancestral i lliçó perenne, també del llaurador que estima la terra, que la viu i la treballa enamorat del capvepre, de l'alba, del sol i la pluja. Llaura i fabrica l'essència de les coses, en un joc en el qual va la vida a l'artista.

ANTONI MIRÓ

JOCS DE LA INFÀNCIA, ON ES FORJA L'ART

L'experiència de la infantesa marca molt. Aquesta ens conforma i hi aboquem l'essència de la nostra manera de ser. A començament de la dècada dels cinquanta del segle passat vaig començar a jugar, amb un sentit que podríem anomenar "personal", pels voltants de la casa familiar, a Mislata, població situada a pocs quilòmetres de la ciutat de València. Eixos inicis en el joc formatiu van tenir com a característica principal la gran parquedat d'informació de què disposava. Juntament amb eixa escassetat de coneixements de l'exterior, s'hi donava així mateix una abundància rica i compensatòria d'elements influents, contradictoris, però, això sí, lliures perquè un xiquet els aprofitara i creara un microunivers propi i singular.

D'una banda, el món industrial i mecànic emergent, amb fàbriques, trens, vies, estacions ferroviàries... D'una altra, el patrimoni arquitectònic tradicional: campanars, torres medievals, séquies, solars amb restes arqueològiques... I també un aspecte que va deixar en mi una empremta definitiva: la naturalesa. Petits i grans elements orgànics i inorgànics, flors, herbes, insectes, l'horta, vertebrats minúsculs i un gran troballa, un vertader tresor, els depòsits d'argila, material que va ser un magnífic subministrament per als meus incipients modelatges. En definitiva, un bon conjunt de signes, empremtes i memòria humana per a prendre consciència de la meua realitat i de la que m'envoltava i, sobretot, per a començar una labor creativa que, quan encara no havia complit els deu anys, ja ocupava una bona part de la meua vida.

L'hàbitat era pobre i rural, amb patis on les famílies coexistien amb animals domèstics: gossos, gats, gallines... Així era Mislata. Anar del meu poble a València i tornar-hi es feia amb tramvia, primerament amb els meus pares i més tard jo tot sol, abans fins i tot de l'adolescència. Eren viatges inoblidables en els anomenats "tramvies de Sironi", que et portaven fins al centre de la gran urbs, on la màquina de la ciutat et deixava fascinat: botigues, aparadors, cotxes, edificis imponents, oficines amb gran activitat, esglésies, jardins, teatres, pastisseries, cafeteries, transeünts amb presses, portes de muralla, laboratoris, impremtes... I també el cine, normalment en programes de sessió doble, amb pel·lícules d'aventures, d'amor, de riure i ciència-ficció que estimulaven la meua fantasia i que contrastaven amb la duresa terrorífica de l'educació franquista. En la meua ment s'instal·lava el desig juntament amb la repressió. Era una infància en què el vol de la imaginació havia de conviure amb unes normes socials rígides i castradores.

En la meua infància, el carrer on vivia abocava a un paisatge de vies travessades per trens de vapor amb un fons de fàbriques de productes químics, amb grans naus plenes de ximeneres de rajola. Enfront de l'estació de ferrocarril, una fàbrica de sabó amb la seua olor especial. Al costat, una altra amb el seu laboratori, on s'elaborava la garrofa. Un cementeri pròxim i abandonat, amb una bassa d'aigua per a

netejar el cànem, completava el meu entorn immediat. La xicoteta estació amb el seu rellotge exacte i amb les seues vies, algunes mortes. Gàlibs i vagons inutilitzats, òxids de ferro, plom per terra... En qualsevol època de l'any s'hi respirava un ambient intemporal.

Aquest medi ambient, unit a les meues sensacions pròpies, em provocava somnis inquietants i recurrents. Un d'aquests era el d'una màquina de vapor que se n'eixia del seu camí ferri i em perseguia a qualsevol lloc, per recòndit que fóra. Era un malson terrible. Però també un territori ric d'imaginació surrealista, fantàstica i metafísica. Tot unit en un mateix passatge d'experiència onírica.

Més tard, vaig descobrir Giorgio De Chirico i vaig comprovar que en el seu univers i el meu hi havia coincidències sorprenents, encara que les mirades no eren semblants. En la seua, el temps s'havia congelat i l'erotisme era seré, mentre que en la meua persistia la idea del joc, la vida era mort, allò humà era reflexiu, la tristesa, poesia, i on tot allò industrial i la màquina no eren progrés, sinó pensament sobre l'existència.

El meu carrer desembocava en eixe escenari paralitzat en què els perfums químics i naturals s'entremesclaven amb el vapor d'un tren que transitava a una velocitat calmada i alhora inquieta un paisatge desolat, turmentat per visions de persecució claustrofòbica. Torres de fum, vies sense eixida, herbes entre les pedres, cantonades sobre places, finestres cegues, portes entreobertes... Tot immòbil, fins i tot el temps. Maquinàries en pla d'igualtat amb l'arquitectura, semblants al cos humà i amb els mateixos fluids.

Vaig nàixer en 1945. Jogue en aquests paratges rurals i interurbans i els observe i m'amere d'ells fins a 1957, quan estic a punt de fer dotze anys. Conec per primera vegada l'obra de Giorgio De Chirico en 1965, amb vint anys. El meu univers estètic, sensual i moral ja estava forjat. Amagava les seues arrels en allò recòndit de l'horta, i havia començat a organitzar la meua obra constructiva i el seu discurs metafòric a través de l'experiència i simbiosi amb el sòl o territori del qual brolla la memòria de temps pretèrits i en la qual es deposita la meua. Eixa era una tasca àrdua i emotiva que es manifestava i creixia inconscientment en certa i considerable mesura, i mostrava a poc a poc tot allò que habitava en la meua ment i en el meu estat d'ànim.

Visió poètica de l'espai urbà

Sempre m'ha agradat la naturalesa, en totes les seues manifestacions, però especialment quan assumeix i expressa l'empremta d'allò humà en el sentit més ecològic i respectuós. L'arquitectura és un gran art. El seu sentit utilitari i de servei no està renyit, o no ho hauria d'estar mai, amb la qualitat i la bellesa de l'obra artística. Ans al contrari, encara que a mi m'interessa en primer lloc el seu caràcter simbòlic i abast metafòric, qualitats presents en l'art més personal i subjectiu. La meua obra no és

utilitària en el sentit funcional de l'arquitectura; en eixe sentit jo vaig directament, com a artista, a construir poemes amb formes escultòriques.

He citat anteriorment Sironi —quan em vaig referir als “tramvies de Sironi— i De Chirico. Considere els dos artistes pròxims al meu univers estètic. Precisaré que en realitat em sent pròxim a la metafísica italiana, encara que a l'hora de parlar de referents artístics tot ha de situar-se en un pla de relativitat, ja que a més de l'art, dels seus signes i evocacions, a un artista també el formen i el nodreixen els aspectes educacionals i vivencials, canviant segons l'època, així com altres influències que vénen de territoris diversos, com poden ser l'enginyeria o el cinema. Tot el que es veu, tot el que es viu i, molt notòriament, tot el que se sent, són la primera matèria del llenguatge formal d'un artista. Crec que és important qualsevol moment de la història de l'art, des de la Prehistòria fins al nostre present, sense excepcions. Cada moment històric té les seues fites i expressions artístiques irremplaçables.

Tornant al tema de l'arquitectura, són molt importants per a mi els massissos i els buits que estableixen una comunicació entre si, així com la ubicació del que s'ha creat i també l'ornamentació, que ens parla de la quotidianitat i de les seues necessitats.

M'interessa el trànsit entre uns llocs i uns altres. El moviment i la fotografia parada de l'instant, construint o suggerint una temporalitat que es converteix en intemporal. Afegiré en un aclariment que és molt obvi, que el meu desig sexual és una característica constant en la meua obra. És un desig que es manifesta de diverses maneres, tant metafòriques com reals. Està present en allò conceptual i en allò concret.

Camp arqueològic. Dedicat a Julio González

Els camps oberts fabrils s'omplien de forma dispersa en un cosmos de deixalles sòlides i líquides. Sòlides com el ferro i el plom, el zinc i el vidre, papers i cartons de plata i or, corfes d'ametla i carbó. Líquides com ara aigües, olis i àcids; tot això entre plantes endèmiques i algunes d'híbrides.

Híbrid amb la potència que li dóna una nit al ras, bell híbrid com un salvatge que amb les seues mans furga en eixe terreny de ningú d'amuntegament i vestigi històric.

Les mans que busquen el tresor, paper de plata i d'or folrant un petit buit cobert de vidre i terra com un santuari.

El desig fa constant la presència sexual, encara que no tangible, sí amb un penetrant perfum com l'olor de petroli.

Agroquímic. Dedicat a Joseph Beuys

L'home agroquímic, rastrejador de residus tòxics i materials diversos.

Les herbàcies omplien els espais, entre vestigis industrials, de les fàbriques robotitzades dels últims temps.

Amb escafandres de vidre, els agroquímic es qüestionen i reflexionen sobre eixa realitat que s'enfronta a la seua paranoia i al seu patiment de no-acceptació.

Mentre els insectes voladors copulen melosament en les vesprades caloroses de l'últim estiu, el paisatge, tremendament vaginal i fàl·lic, es retalla sobre un horitzó universal i intemporal; les ximeneres vomiten borbollons de fum, les séquies transcorren com el temps, amb els seus cursos d'aigua roja.

Més enllà del joc, el drama d'eixa perenne existència, sense resposta de l'home que ha creat eixa ciutat úter, que li atenua el seu desig desbocat i ansietat pel plaer que no acaba d'asserenar-lo.

L'alegria del xiquet de bolquers, dinàmic i viu, contrasta amb les defuncions diàries dels nostres éssers volguts o pròxims.

Després d'allò pletòric del bosc, l'erotisme del cos, en conjunt i en detall, vergues succionades per sangoneres, vulves llepades.

Imatges d'un cervell fràgil, però ric en criteris, no per això vàlid per a comprendre del tot el perquè de l'existència de l'agroquímic, instal·lat a la terra des de la fi del segle XIX fins als nostres dies.

L'agroquímic és un humà amb vestit hermètic i motxilla amb polvoritzador que es dedica a matar allò que ell suposa que són herbes roïnes (concepte del perfeccionisme).

Farmàcia, figura agroquímica amb greix;

temps mecànic

industrial, agrícola

cilindre de vidre

ceba de gra

tomaca i pastilla de sabó.

Mòbil i Internet.

Farmàcia, dolor, cementeri

tristesa i abisme a l'interior de la botiga de la salut

salsitxó, sardines

sardines marinades

pot de pintura roja i blava

esmalt mat
tonyina en conserva de llanda.
Genètica més educació.
Olor de cel·lulosa
El clor de l'ambient
la sirena que marca l'inici i la parada del treball a la fàbrica.
La pena i la química.

La relació amb la meua obra

El desig

La relació amb la meua obra és com trobar les coses a través del meu cervell, del meu cor i del meu cos. De tot el meu cos. La meua expressivitat artística és orgànica, sensorial.

És la justificació de l'existència.

Laboratori de proves.

La suma d'experiències a través de la pràctica diària del treball.

La manera d'explicar les coses: des d'un paratge exuberant a un de desolat, exuberant i abismal, desolat i melancòlic, trist, eròtic i mortal, poder i misèria.

El desig cap al plaer que és també opinió i és l'ansietat de la mateixa vida.

La consciència i configuració del meu desig, és pràcticament evident amb el tema de la ciutat com a cos humà, amb totes les sumes de les seues parts, amb el seu sentit vertical i totèmic i el seu sentit horitzontal de discurs de penetració. El concepte és permanent en mi, els estils o maneres són variats.

No crec en la ciutat ideal. No ho crec perquè la perfecció és un mite. La perfecció s'escapa de la pròpia realitat.

Existeix la intenció d'aconseguir eixe “somni de ciutat ideal”, però el concepte contrari també emergeix, va paral·lel a la dita intenció, i evidentment apareix en eixa pugna entre allò al que s'aspira i allò que s'aconsegueix, la mateixa contradicció de la condició humana. Els somnis i les limitacions de la realitat. Per a mi no existeix tant el futur de la ciutat com el seu present, on s'uneix el passat —la història de la mateixa ciutat— amb eixe instant actual, que alberga el futur immediat, però encara no el llunyà.

Més que una ciutat ideal, en la meua obra construïsc una ciutat metafòrica, plena de símbols i significats que sintetitzen la ciutat real, però que en definitiva no és real, encara que no intente tampoc projectar cap utopia.

No m'imagino una ciutat ideal. No me la puc imaginar, no la veig. Si és ordenada, no deix de pensar que darrere d'un orde hi ha un desordre i una imposició. No concep com poden anar ben unides la llibertat de pensament amb una disciplina mecànica i fèrria, amb una norma severa. Si hi ha molt de control, es paralitza la creació. I al contrari: quan el desordre s'apodera de tot, es produeix el caos.

La ciutat l'he vista com un símbol del desig, del poder i, també, com a síntesi de cultura, on l'home reuneix tots els seus coneixements i obsessions, com a centre d'experimentació humana i de convivència social.

Per a mi, la ciutat és un cos humà en ella mateixa, que té similituds amb la màquina: les seues artèries, els seus conductes, els seus fluids, el seu moviment, els seus col·lapses... La ciutat té, així mateix, un element d'úter protector, com un refugi.

El cos humà com a tòtem; i la ciutat totèmica. El cos quan dorm, com a forma horitzontal i jacent; i la ciutat quan creix i s'expandeix territorialment.

Els paral·lelismes abunden: ben sovint parlem del cor de la ciutat i del seu cervell, així com de l'esquena de la ciutat, allò ocult.

El treball

És el mitjà per a aconseguir l'obra. El treball és una constant pràctica diària, mental i física, una recerca de la configuració definitiva de les dites obres.

El treball és també aventura i trobada amb l'univers específic d'allò real i material. En eixe procés dubtes dels resultats, però no de les motivacions i intencions.

L'emoció

Constant anímica cap al resultat final, plasmar a través de la voluntat les entranyes del desig. Alegria i tristesa en el procés. I en el resultat, complexitat lírica, mescla de fantasia i de realitat.

A tota hora

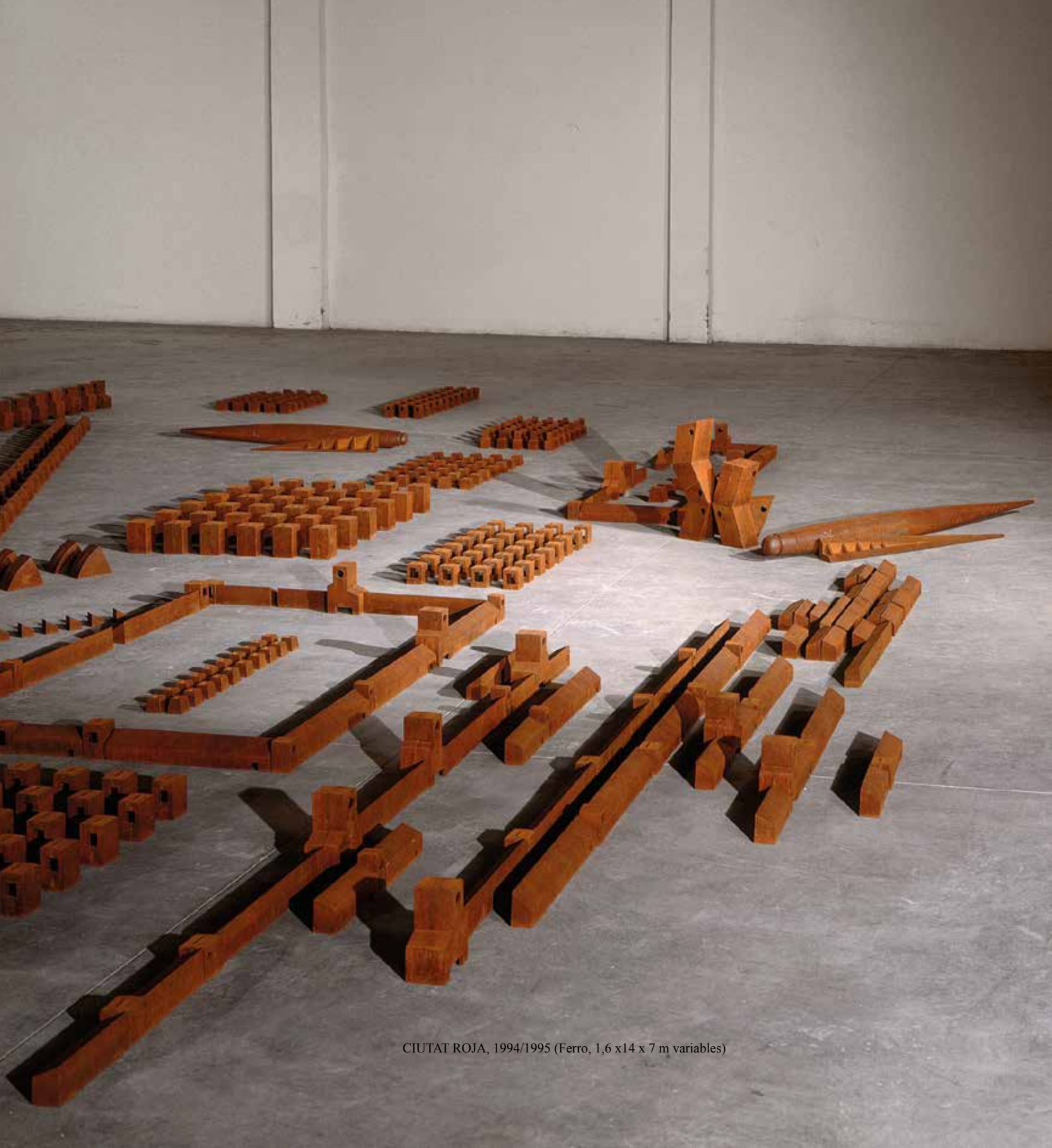
Alçar-se cada dia i posar-se a treballar; trobada amb una realitat diversa, la pròpia i la dels altres; voler manifestar-se, un treball també del que vius.

Una bogeria, hi ha moltes maneres de treballar, però aquesta, potser, és la més neuròtica i paranoica —un és així. La meua activitat creativa és obsessiva i, tot i que estiga envoltat de gent, solitària.

Sóc un farmacèutic que no isc del laboratori. Ni tan sols quan dorm i tinc malsons.

MIQUEL NAVARRO

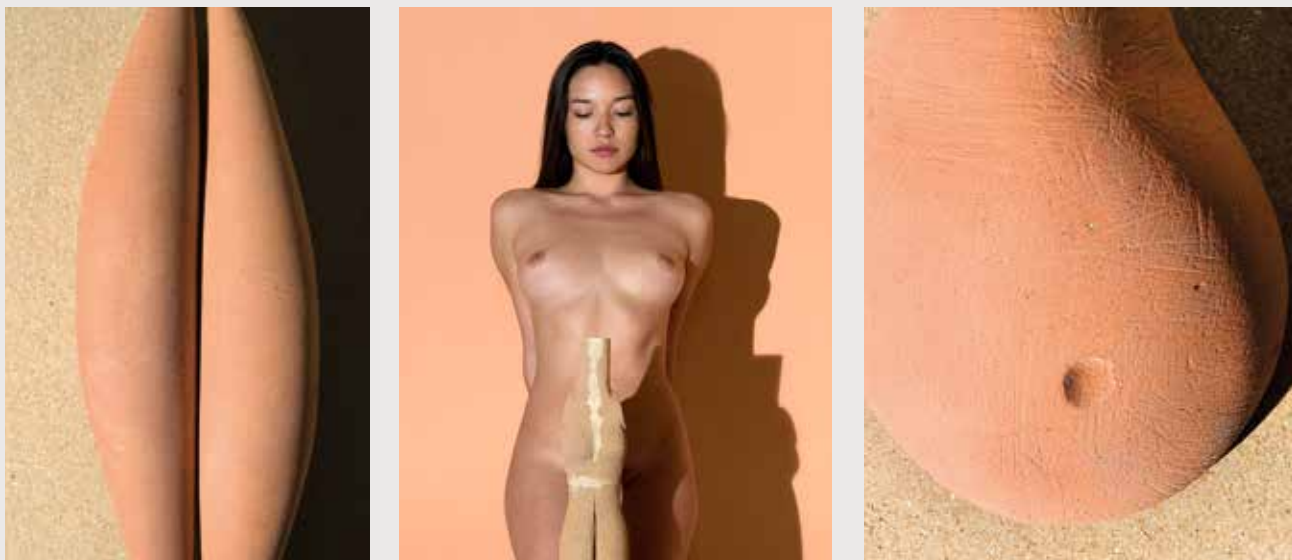
La mirada

CIUTAT ROJA, 1994/1995 (Ferro, 1,6 x 14 x 7 m variables)

CIUTAT ROJA, 1994/1995 (Ferro, 1,6 x 14 x 7 m variables)

TRÍPTIC A (Fotografía, 190 x 471 cm)

TRÍPTIC B (Fotografia, 190 x 430 cm)

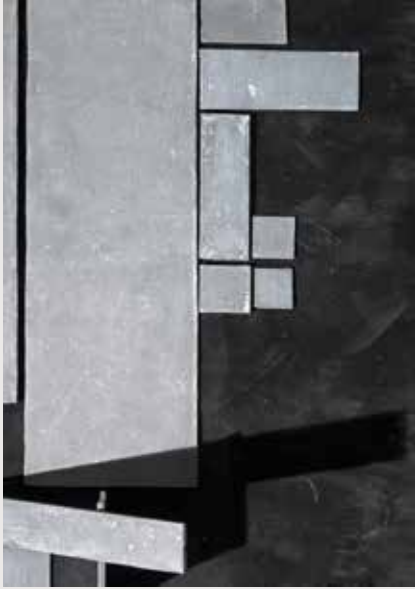
TRÍPTIC C (Fotografía, 190 x 400 cm)

TRÍPTIC D (Fotografía, 243 x 420 cm)

DÍPTIC E (Fotografia, 190 x 249 cm)

TRÍPTIC F (Fotografía, 190 x 400 cm)

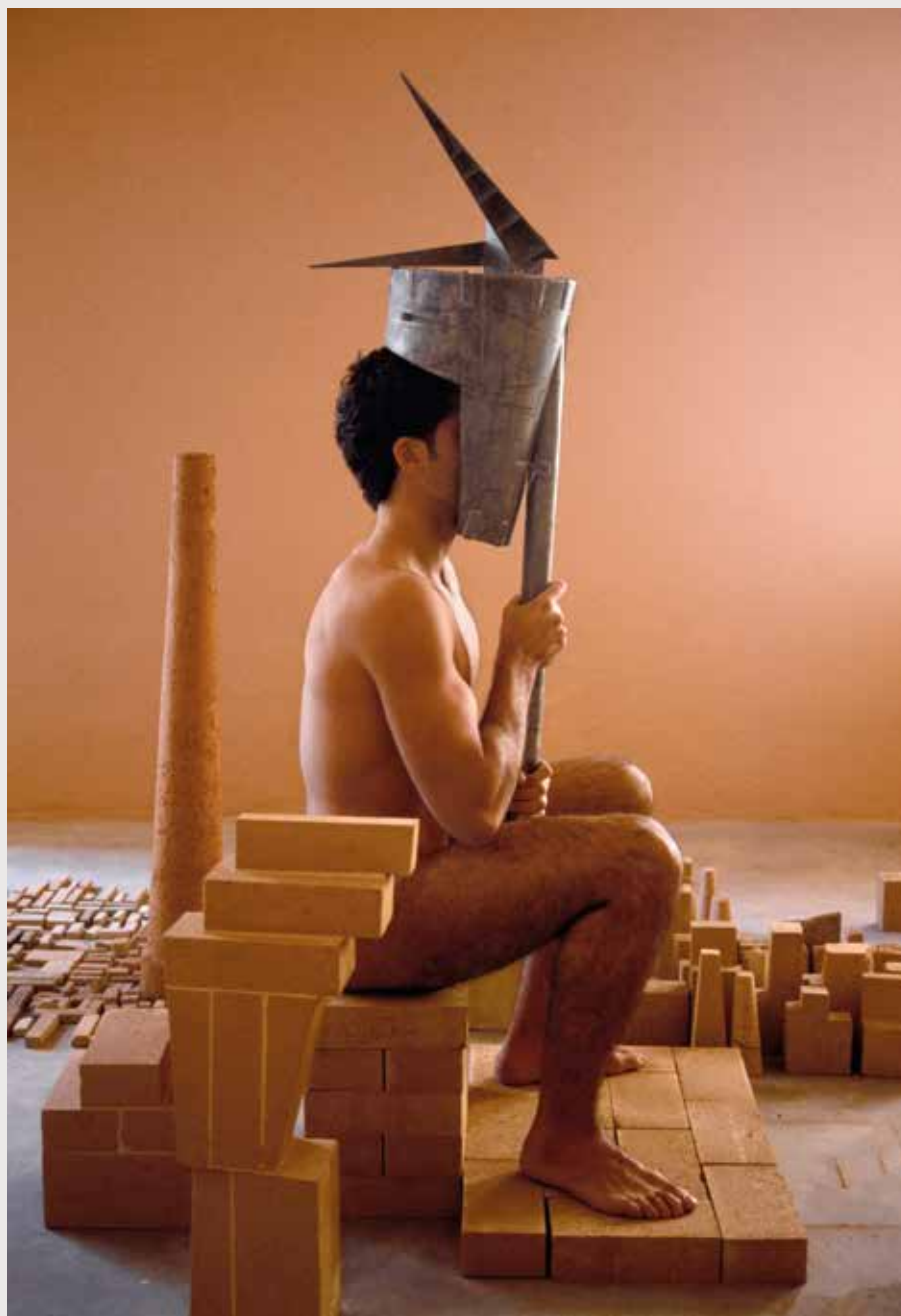

TRÍPTIC G (Fotografia, 190 x 430 cm)

25

DONA AMB PUNXES I (Fotografia, 190 x 151 cm)

TRÍPTIC D (Fotografía, 243 x 420 cm)

DONA AMB PUNXES II (Fotografia, 154 x 154 cm)

BATALLAR AMB ESCARABAT, 1998 (Serigrafia i acrílic s/llenç, 41 x 31 cm)

CAP AMB TUB, 2004 (Bronze amb òxid de ferro, 80 x 50 x 33 cm)

CAMINANT AMB ALAS, 2006 (Alumini marí massís, 234 x 73 x 47 cm)

FUMERAL AMB NAU, 2007 (Alumini marí massís, 225 x 61 x 68 cm)

LLANÇA AFILADA, 2005 (Ferro corten 350 x 60,5 x 83,5 cm)

PLANELL CANYADA I, 1993 (Bronze, 200 x 90 x 40 cm)

PLAQUETA, 2005 (Ferro corten, 198 x 108 x 47,5 cm)

TORRE CABINA I, 2002 (Alumini, 223 x 45 x 30 cm)

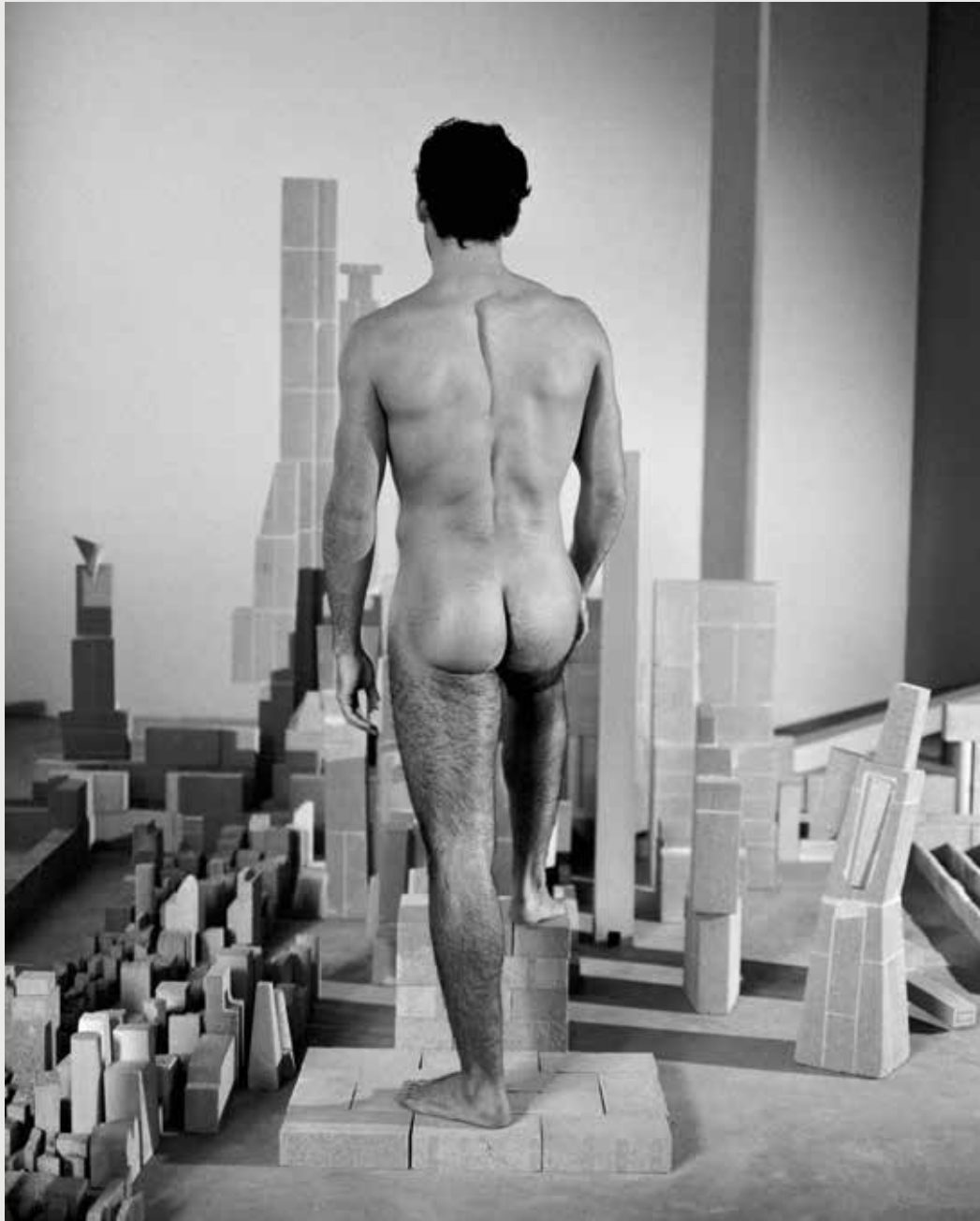
GRUP DE ZINC (Zinc, 220 x 150 x 150 cm)

ALMASSIL 2008 (Ferro corten, 153 x 32 x 26 cm)

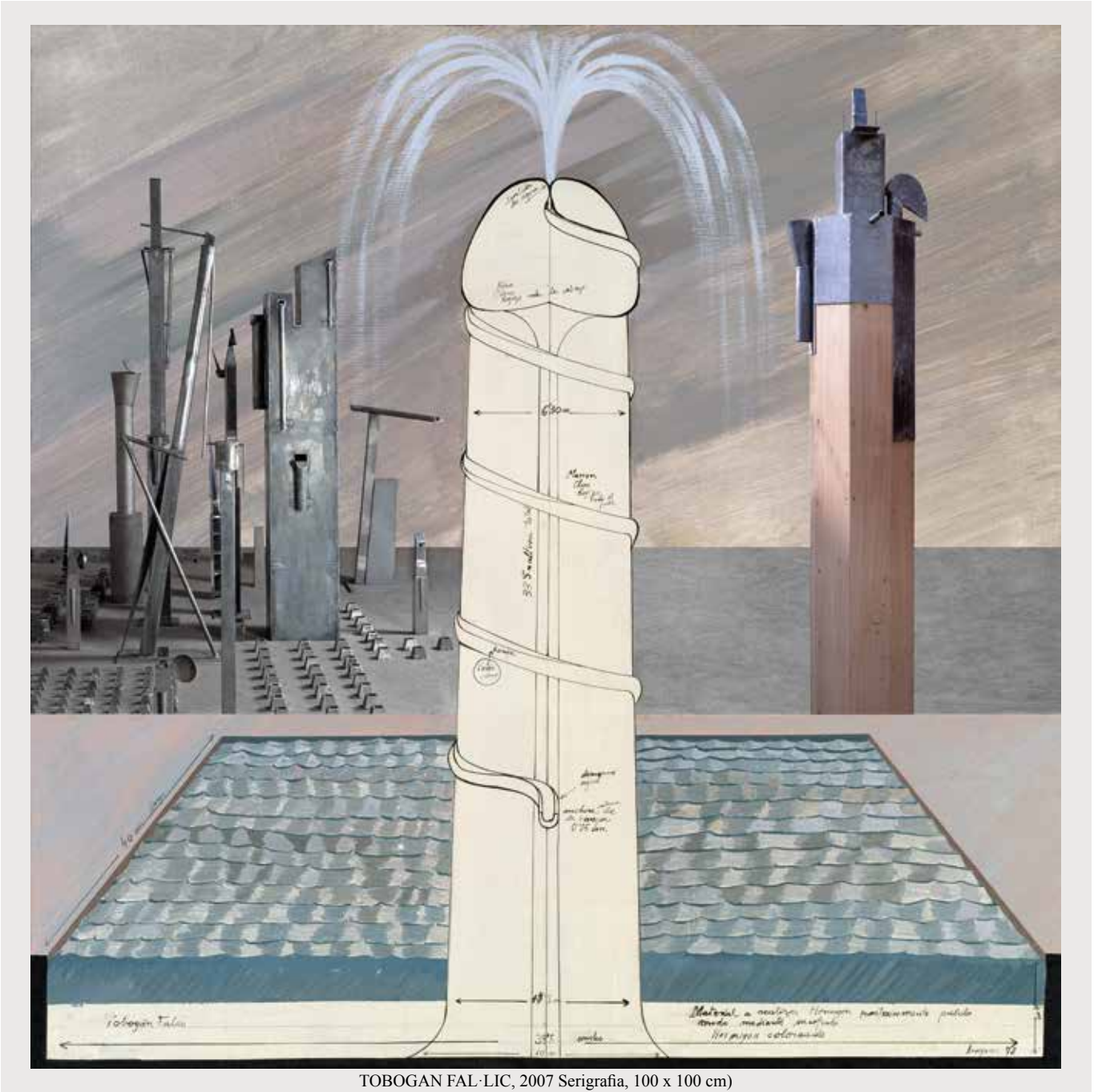
TOMBA AMB MIRADOR, 2007 (Serigrafia, 105 x 75 cm)

EL COS I LA CIUTAT DE REFRACTARI, 2003 (Fotografia, 204 x 153 cm)

CASA DE LA CARITAT, 2006 (Serigrafia, 70 x 50 cm)

TOBOGAN FAL-LIC, 2007 Serigrafia, 100 x 100 cm)

ABISME (Collage, 117 x 87 cm)

RAVAL AMB LIBÈL·LULA (Serigrafia, 105 x 75 cm)

RAVAL AMB MOSCA, 2011 (Serigrafia, 60 x 50 cm)

CAP ALMASSIL, 2010 (Serigrafia, 105 x 75 cm)

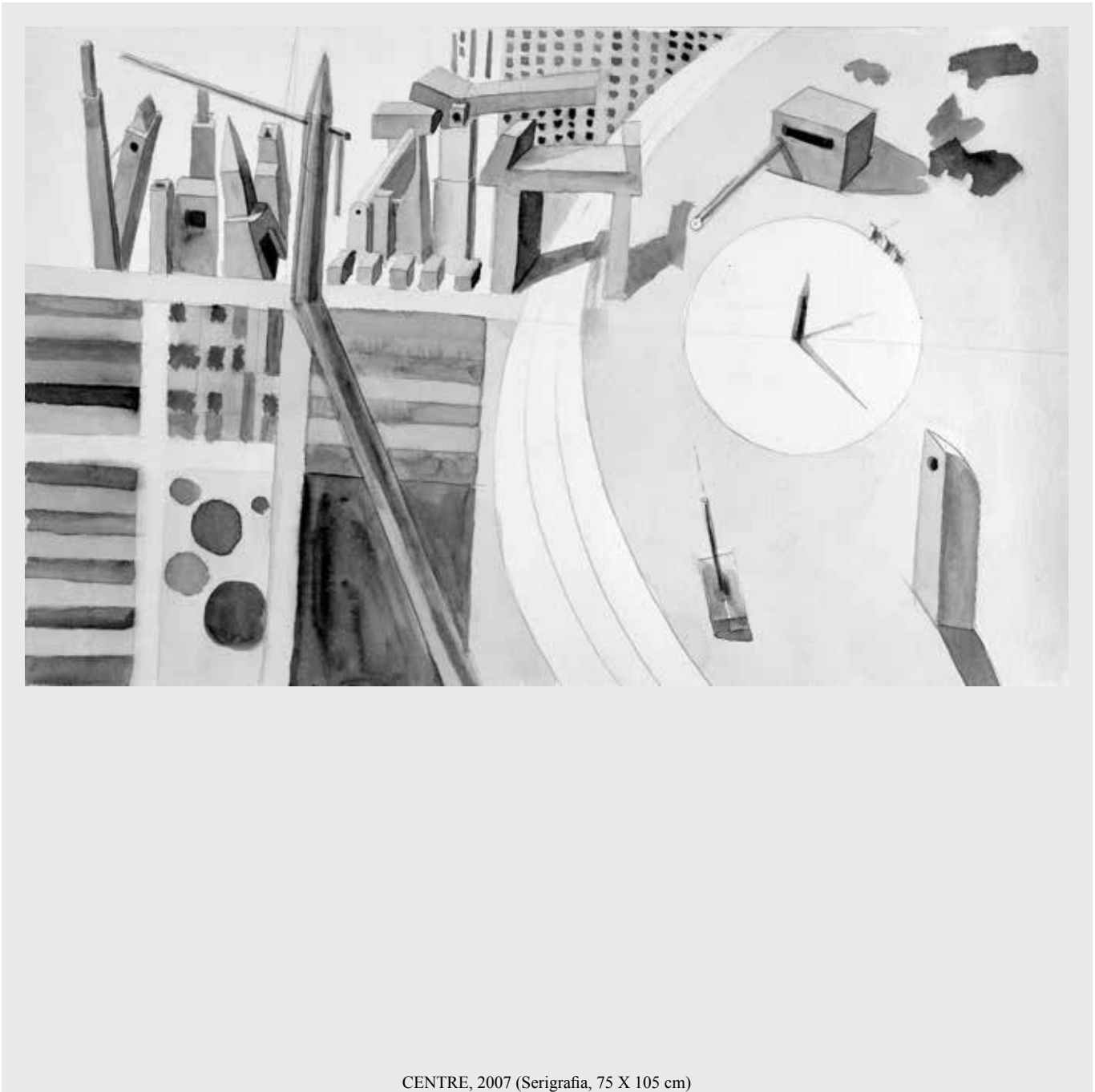
CAP AMB FINESTRA, 2000 (Serigrafia, 105 x 75 cm)

CAP TRÍPODE, 2005 (Ferro corten, 226 x 83 x 38 cm)

CAESAR PANTHEOS ROMA, 1996 (Lignito s/ paper, 105 x 78 cm)

CENTRE, 2007 (Serigrafia, 75 X 105 cm)

CONSTRUIR LA CIUTAT, 1998 (Serigrafia, 105 x 75 cm)

ESTAMBUL, 2007 (Serigrafia 105 x 75 cm)

FIGURA PER A LA BATALLA, 2008 (Alumini marí massís, 160 x 45 x 45 cm)

FONT CANELLA, (Acuarel·la s/paper 103,5 x 65 cm)

FONT LLUNA AMB CANYA (Acuarel·la s/paper 103,5 x 65 cm)

FONT CANELLA, (Acuarel·la s/paper 103,5 x 65 cm)

PLACA, 2009 (Acuarela 52,5 x 75,5 cm)

TREN, TUNEL, CIUTAT, 2008 (Serigrafia 100 x 100 cm)

TRÍPTIC H (Fotografia 102 x 203 cm)

59

FIGURES PER A LA BATALLA, 2008 (Alumini marí massís 3,45 x 10 x 5 m)

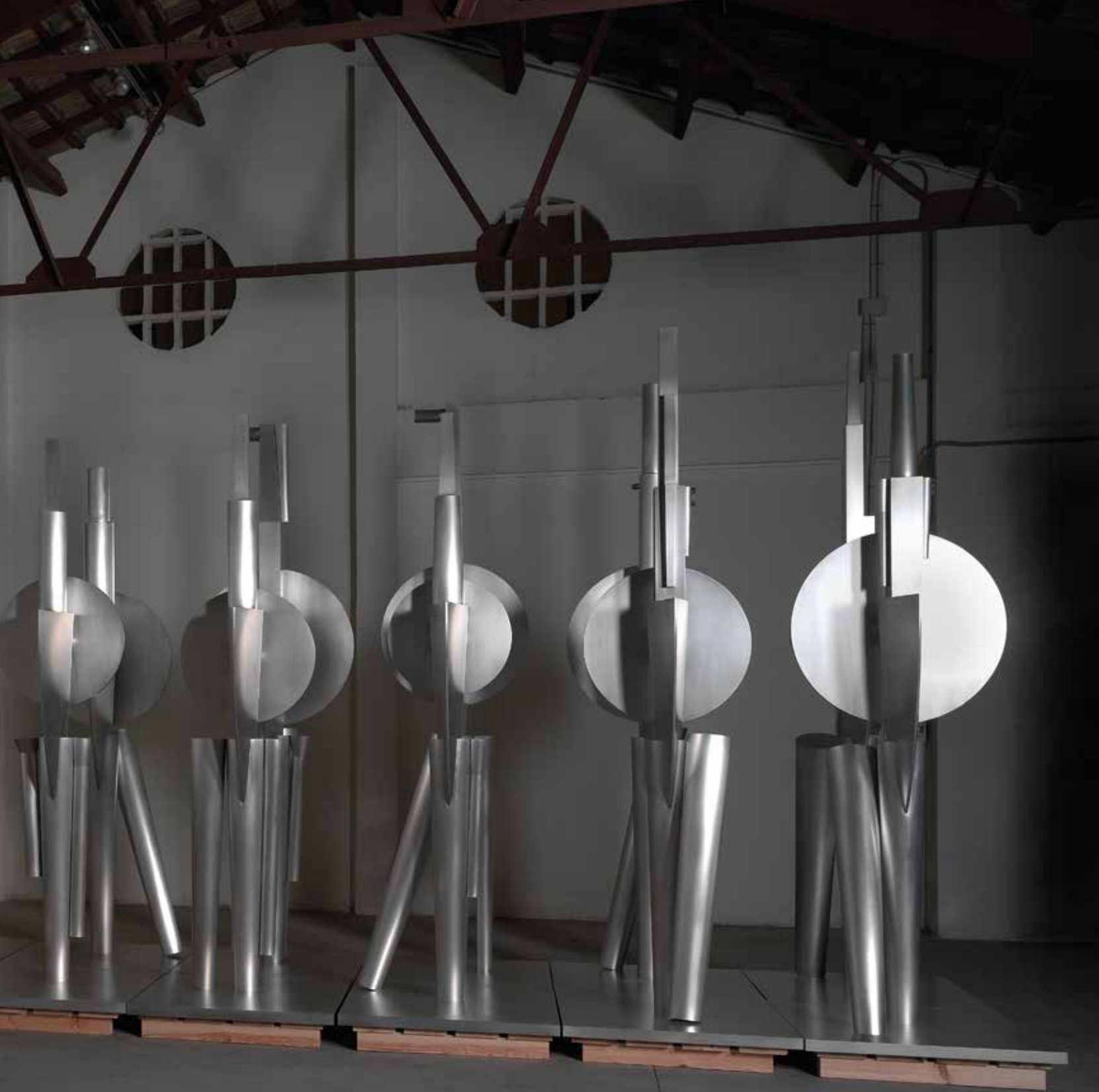

FIGURES PER A LA BATALLA, 2008 (Alumini marí massís 3,45 x 10 x 5 m)

FIGURES PER A LA BATALLA, 2008 (Alumini marí massís 3,45 x 10 x 5 m)

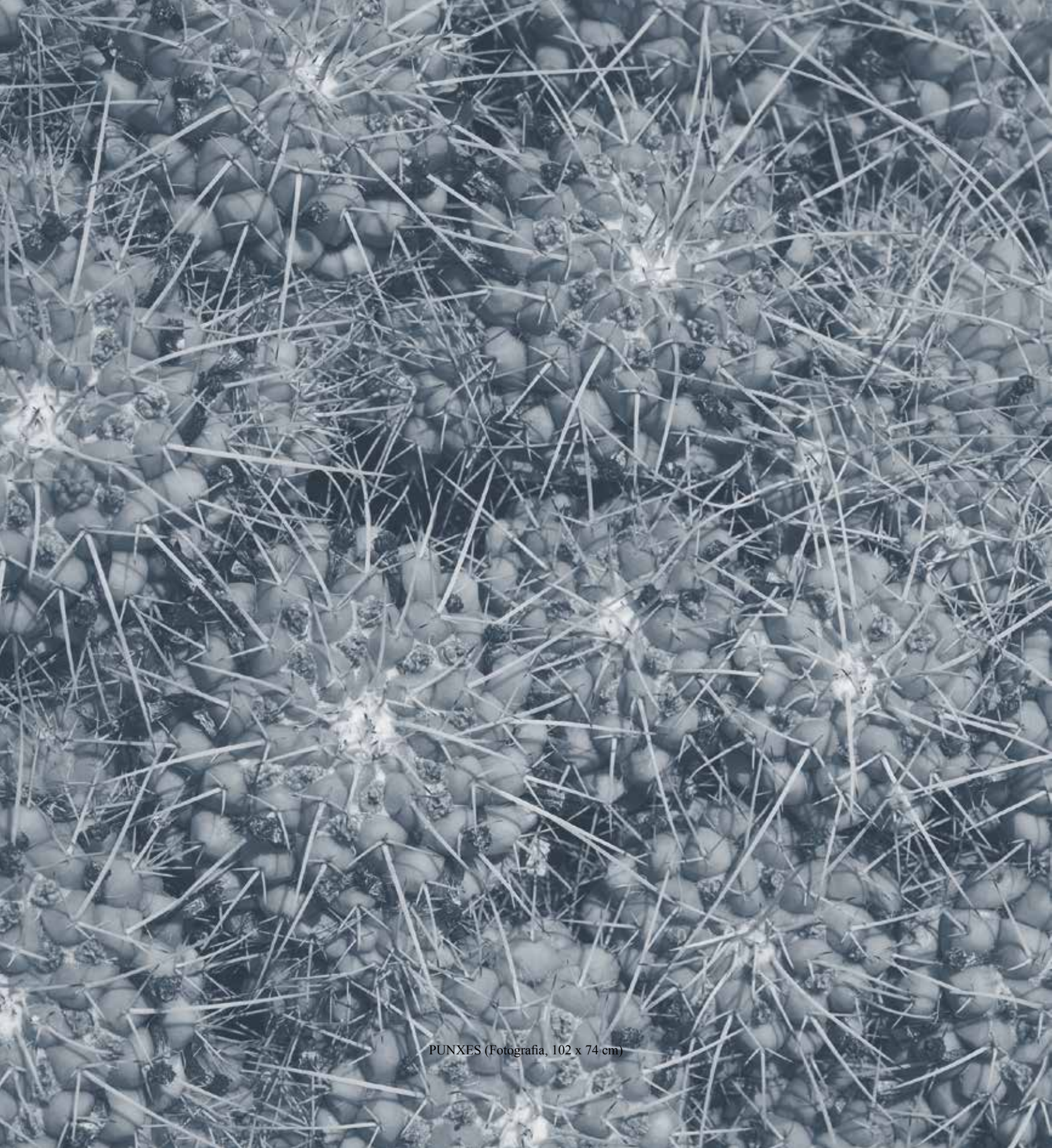
FIGURES PER A LA BATALLA, 2008 (Alumini marí massís 3,45 x 10 x 5 m)

DÍPTIC II (Fotografía 102 x 148 cm)

DÍPTICI (Fotografía 102 x 144 cm)

PUNXES (Fotografia, 102 x 74 cm)

Nota biogràfica

MIQUEL NAVARRO

Naix a Mislata (València) el 29 setembre de 1945.

Premi Nacional d'Arts Plàstiques, 1986

Premi Alfons Roig (Diputació de València), 1987

Premi CEOE a les Arts, 1990

Premi Nacional de l'Associació de Crítics d'Art (AECA), ARCO 1995

Premi Valencians per al Segle XXI (Las Provincias, 2001)

Distinció de la Generalitat Valenciana al Mèrit Cultural, 2002

VIII Premi Internacional Julio González – IVAM, 2008

Acadèmic de la Reial Acadèmia de Belles Arts de San Fernando, 2009

Medalla de Sant Carles. Facultat de Belles Arts de València, 2010

Fill predilecte de Mislata, 2011

Premi Fundación Abanico 2012 – Ginebra

Sala permanent a l'IVAM, 2013

Exposicions

The Solomon R. Guggenheim Museum, New York (U.S.A.)

Musée National Centre d'Art Georges Pompidou, París (França)

Museu d'Art Contemporani, MACBA, Barcelona (Espanya)

Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia, MNCARS, Madrid (Espanya)

“The idea of a Town”. Geente Museum, Arnhem (Holanda)

Museu d'Art de la Ciutat Imperial de Pekín, Beijing (Xina)

Institut Valencià d'Art Modern, IVAM, València (Espanya)

Chicago International Art Fair Chicago (USA)

Museu Wilhelm Lehmbruck, Duisburg (Alemanya)

Museu de Art Contemporani Sofia Imbert, Caracas (Venezuela)

“Ciutat Roja” Exposició Itinerant: Líban, Jordània, Egipte, Tunis, Marroc

“Art espanyol a la col·lecció del Ivam”, Itinerant: Tianjin, Henan, Fujien, Changsun, Shanghai, (Xina)

Centre d'Art Contemporani Wilfredo Lam, La Habana (Cuba)

“Nosaltres les ciutats” Centre Museu d'Urbanisme, Shanghai (Xina)

Mie Prefectural Art Museum, Mie (Japó)

Fundació Lambert, Bruxeles (Bèlgica)

“L'alquímia dels ferrers” Itinerant: Hanoi, Singapur, Shenzhen, Tianjin, Guangzhou, Shanghai (Xina)

Museu Wurth, Künzelsau (Alemanya)

Museu Nacional d'Arts Visuales, Montevideo (Uruguay)

Kunstneres Hus, Oslo (Noruega)

Art Basel, Basilea (Suïssa)

XLII Biennal de Venècia, 1986, Venècia (Itàlia)

Museu de Belles Arts de Sao Paulo, (Brasil)

7º Biennal de Venècia d'Arquitectura, 2000. “Ciutat Muralla” Fondazione Giorgio Cini. San Giorgio Maggiori, Venècia (Itàlia)

Malmö Konsthall, (Suècia)

Museu de Monterrey, (Mèxic)

Art Basel, Basilea (Suïssa)

10º Biennal de Venècia d'Arquitectura, 2006. Venècia (Itàlia)

“Figures per a la Batalla” Ciutat de la Cultura, Galícia, (Espanya)

Nguyen Thai Hoc, Hanoi, (Vietnam)

XII Biennale de París. Musée d'Art Moderne de la Ville, París (França)

5. Triennale Fellbach, Stuttgart (Alemanya)

Public Library, Chicago (USA)

“El món de Miquel”. Museu d'Art Modern, Río de Janeiro (Brasil)

“Kunst Europa” Berlín (Alemanya)

XXXIV Prix International d’Art Contemporain, Montecarlo (Mónaco)

“Plusmarca Art i Esport” Iberia Center for Contemporary Art, Beijing (Xina)

Blickachsen 5 “ Sculpture in Kurpark Bad Homburg, Bad Homburg (Alemanya)

5. Triennale Fellbach, Duisburg (Alemanya)

V Biennial Nacional d’Art Ciudad de Oviedo (Espanya)

Kunsthalle Mannheim. Kunstmuseum, Düsseldorf (Alemanya)

“El món de Miquel “. Museu d’Art Modern (Mèxic)

FIAC, París (França)

“The idea of a Town”. Geente Museum, Arnhem (Holanda)

Museu de Belles Arts de Buenos Aires (Argentina)

“Three Spanish Artists” Serpentine Gallery, Londres (Anglaterra)

“Spaanse Kunst 1984” La Haya (Holanda)

“Spanische Kunst”. Museum Würth, Künzelsau (Alemanya)

Centre Cultural Sa Nostra Palma de Mallorca (Espanya)

“Visions i Expressions”, Museu d’Art de la Ciutat Imperial de Pekín, Beijing (Xina)

“Spannsk Egen Art”. Liljevalchs Konsthall, Estocolm (Suècia)

Museu de Belles Arts San Pio V, València (Espanya)

Architectural Sculpture Institute of Contemporary Art, Los Angeles (USA)

Shangai Urban Planning Exhibition Center (SUPEC), Shangai (Xina)

“New Images from Spain”. Exposició itinerant Texas (USA)

Catedral de Burgos – Retaule, Burgos (Espanya)

Shangai International Culture Association (SICA) (Xina)

IBA’99 Finale. Internationale Bauausstellung Emscher Park, Duisburg (Alemanya)

NUS Museum. NX Gallery Singapur, Singapur

Museu Extremeny e Iberoamericà d’Art Contemporani, MEIAC (Espanya)

Museu Guggenheim Bilbao (Espanya)

Museu de Art Modern de Moscú (Rusia)

III Biennial del Fi del Món a Ushuaia (Argentina)

Journey through the City: Beneath the Moon II - San Diego Museum of Art

Acentmètresducentredumonde. Perpignan (França)

Llistat abreuiat de Museus amb obra de Miquel Navarro

The Solomon R. Guggenheim Museum, New York (EE.UU.)

Museu Belles Arts d’Álava, Vitoria

Institut Valencià d’Art Modern (Ivam), València

Museu Nacional Centre d’Art Reina Sofia, Madrid

Musée National Centre d’Art Georges Pompidou, París (França)

Museu d’Art Contemporani (Macba), Barcelona

Centre Cultural Sa Nostra Palma de Mallorca

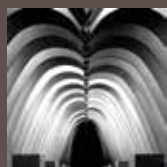
Museu Wilhelm Lehbruck, Duisburg (Alemanya)

Museu Wurth, Künzelsau (Alemanya)

Mie Prefectural Art Museum, Mie (Japó)

Museo Guggenheim, Bilbao

Wurth Espanya S.A., Agoncillo (La Rioja)

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

